

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 189/2025
08.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат из ..., против туженог а.д. Фабрика чоколадних производа „Чоколенд“ Параћин, чији је пуномоћник Зоран Николић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 222/24 од 06.09.2024. године, у седници одржаној 08.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 222/24 од 06.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 68/23 од 12.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине туженог број .../... од 28.06.2019. године и да се обавезе тужени да тужиљи исплати накнаду штете због незаконитог отказа уговора о раду у износу од 414.118,35 динара са законском затезном каматом на овај износ од дана пресуђења па до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 217.500,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 222/24 од 06.09.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Параћину П1 68/23 од 12.09.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине туженог број .../... од 28.06.2019. године, као незаконито. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду исплати 220.863,20 динара са законском затезном каматом од пресуђења – 06.09.2024. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 456.750,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, нити су у другостепеном поступку учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тог Закона на које ревидент неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је била запослена код туженог на неодређено време од 30.01.2015. године. Од 2017. године до 25.04.2019. године била је привремено спречена за рад (због породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и боловања због своје болести). У периоду од 10.05.2019. године до 28.07.2019. године била је на боловање због болести, а након тога на трудничком боловању од 29.07.2019. године, о чему је туженом уредно доставила дознаке. Дана 06.05.2019. године тужилја је поднела захтев за коришћење годишњег одмора за период од 30.04.2019. године до 09.05.2019. године. Захтев је упутила мејлом на име ББ, запосленог код туженог на пословима Тражила је да јој се пошаље потврда о коришћењу годишњег одмора уколико је све у реду, а који захтев је прослеђен директору туженог. О захтеву тужилје за коришћење годишњег одмора није донета одлука од стране послодавца, овде туженог. Према евиденцији портирске службе туженог, изјаву од 08.05.2019. године, констатован је изостанак тужилје са посла у периоду од 30.04.2019. године па до 08.05.2019. године. Тужени је послао тужилји упозорење за постојање разлога за отказ уговора о раду због учињене повреде радне дисциплине дана 23.05.2019. године, а која повреда је предвиђена чланом 136. став 1. тачка 1. Правилника о раду од 26.01.2015. године који предвиђа да постоји повреда радне обавезе ако запослени више од три дана радник узастопно или са прекидима не дође на посао. Тужени је позвао тужилју да се на доставу упозорења изјасни у року од 8 дана. У упозорењу је наведено да је адреса тужилје у ..., Улица ... бр. ..., а упозорење је послато на адресу у..., Улица/... . Упозорење се дана 31.05.2019. године вратило као потписано – повратница како није добила одговор о захтеву за годишњи одмор по савету ВВ, тражила је да се изјасни колико јој је остало од одмора и колико онда може искористити. Решењем о престанку радног односа је констатовано да тужилји радни однос престаје 08.05.2019. године када је била дужна да се јави на рад, док је у образложењу наведено да је изостала са посла у периоду од 30.04.2019. године до 08.05.2019. године. Решење о престанку радног односа упућено је тужилји на адресу/... у ..., али се пошиљка вратила неуручена са назнаком „није тражила“. Директор туженог је сачинио службену белешку дана 19.07.2019. године при чему је констатовао да је дана 19.07.2019. године прispело обавештење о неуспелом уручењу, па је дат налог да се исто окачи на огласну таблу. О томе је сачињена службена белешка и скинуто је са огласне табле дана 28.07.2019. године. Даље је утврђено да је била пракса код туженог да се одмор по захтеву за годишњи одмор подноси и усмено. Тужилја је покушала да добије ББ, и директора, али у томе није успела. Сазнала је да јој је престао радни однос када јој је то саопштено мејлом, иако фактички није добила решење. Решење је добила је 31.10.2019. године. Тужбу у овој правној ствари поднела је 13.09.2019. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, другостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиље основан. Ово из разлога што налази да је код туженог постојала пракса да се годишњи одмор одобрава и путем усменог захтева. Тужилја је поднела захтев раднику туженог ББ дана 06.05.2019. године и како раније није било проблема да се одобри годишњи одмор, то је схватила да јој је годишњи одмор у трајању од 8 радних дана одобрен. Након повратка са годишњег одмора била је пракса да се потпише решење о коришћењу годишњег. Другостепени суд закључује да достава која је извршена тужили, и то упозорење о престанку радног односа, као и решење о отказу уговора о раду није извршена у складу са законом, те да се не може прихватити навод туженог да је тужба неблагоприятна. Истицање решења о престанку радног односа на огласну таблу код туженог, при чему тужили није уредно уручено упозорење о разлозима за престанак радног односа, доводи до закључка да се у овом случају може сматрати да је тужба тужиље благовремена, јер од дана сазнања за назначено решење о престанку радног односа до дана подношења тужбе, није протекао рок прописан одредбом члана 180. Закона о раду (60 дана).

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиље основан. Изведени докази указују на чињеницу да је постојала пракса код туженог да се у вези коришћења годишњег одмора захтев могао поднети и ББ усменим путем, да се ти дани одобре. Преостали део годишњег одмора је одобран и мимо захтева, а кад се врати радник са одмора потписивано је решење о коришћењу годишњег одмора. Чланом 75. став 1. Закона о раду прописано је да послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора уз претходну консултацију запосленог. Међутим, уколико је постојала пракса у погледу одобравања и коришћења годишњег одмора, да се захтев може поднети и лицу које је задужено за тај посао од стране послодавца, што је у овде случај, тужилја је основано очекивала да је све у реду када је путем и-мејла од ББ тражила да јој се одобри годишњи одмор у периоду од 30.04. – 08.05.2019. године. Да јој није одобрен одмор тужилја је сазнала тек крајем маја или почетком јуна, а обавештење је добила од ББ када се изјашњавала на упозорење. Тужилја је путем мејла који је упутила ВВ и директору туженог, навела да је послала захтев за одмор на који није добила одговор, па је са разлогом сматрала да је захтев прихваћен. Цитирани пропис Закона о раду је регулисао ситуацију везану за коришћење годишњег одмора. Међутим, постојање праксе код послодавца у вези тога и поштовање тих правила, уколико је поштована од стране запослених, не дерогира назначене одредбе Закона о раду, јер произилази сходно томе да та регулатива може бити примењена и након тога када се радник врати са коришћења годишњег одмора. Стога се наводи из ревизије туженог не могу прихватити као основани.

Сходно изнетом, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић